

— Какъвъ съмъ глупакъ! — извикалъ той. — Воловетъ сж се отвързали и сега скитатъ изъ гората, пъкъ азъ помислихъ, че нѣкой ги е открадналъ. Познахъ ги по гласа, гължбетата! Чакай да ида да ги доведа.

Този пжтъ той вързалъ по-яко третия волъ и се затекълъ нататкъ, дето младия крадецъ мукалъ като волъ. Търсилъ, търсилъ нищо не намѣрилъ, а когато се върналъ не намѣрилъ и третия волъ.

Дълго плакалъ селянинътъ и си скубалъ коситѣ. Най-после се върналъ, но не у дома си, а въ кръчмата, дето стоялъ до връщането на воловетъ, за което скоро ще разправимъ какъ е станало.

Така младиятъ крадецъ билъ приетъ въ четата на разбойниците и, защото надминалъ всички съ хитростъта си, избрали го за главатаръ.

Като му предали ключоветъ отъ всичкитѣ съкровища, той казалъ, че измислилъ новъ, чудесенъ планъ, който ще ги обогати съ милиони, но поискалъ да се закълнатъ, че ще изпълняватъ точно заповедитѣ му. Казалъ имъ да отидатъ по разни пжтища въ ближния градъ и тамъ да го чакатъ на градския площадъ, като не се плашатъ отъ нищо.

Всички отъ сърдце се заклели, че ще го слушатъ и тръгнали.

Щомъ заминали, Пройчо—така се казвалъ хитрецътъ, — пусналъ най-напредъ воловетъ на селянина, които си отишли право въ обора. Следъ това извелъ всичкитѣ коне на разбойниците, натоварилъ ги съ богатствата, които намѣрилъ, и тръгналъ да отиде при баща си. На бабичката подарилъ кжщата и покжщнината въ нея.

Той се облѣкълъ въ хубави дрехи, които намѣрилъ между краденитѣ нѣща и стигналъ до бащината си колиба. Баща му стоялъ на вратата. Той не можалъ да го познае и го запиталъ — какво иска отъ него.